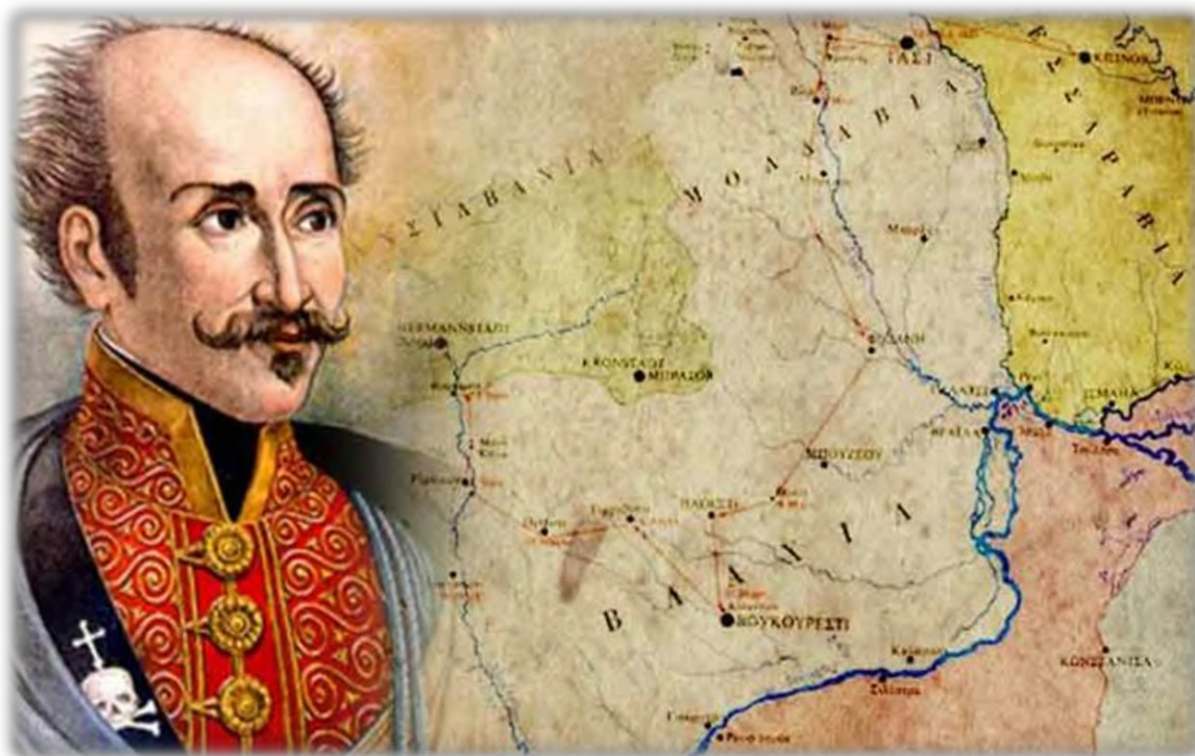

24 Φεβρουαρίου 1821: «Εις τα όπλα λοιπόν φίλοι η Πατρίς μας προσκαλεί!»

**24 Φεβρουαρίου: «Εις τα όπλα λοιπόν φίλοι η Πατρίς Μας Προσκαλεί!» Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης έδωσε προκήρυξη με το ιδεολογικό μανιφέστο της ελληνικής επανάστασης
Γράφει ο Ιωάννης Παρίσης**

Στις 22 Φεβρουαρίου 1821, ξεκίνησε στις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες η Ελληνική Επανάσταση, με επικεφαλής τον Αρχηγό της Φιλικής Εταιρίας Αλέξανδρο Υψηλάντη.

Ένα μήνα μετά η Επανάσταση κηρύχθηκε και στον Μωριά, την επέτειο της οποίας εορτάζουμε στις 25 Μαρτίου.

Ο Υψηλάντης, φαναριώτικης καταγωγής, με επιτυχημένη στρατιωτική υπηρεσία και σημαντική πολεμική δράση, ήταν ήδη υποστράτηγος του ρωσικού στρατού και έχαιρε της εκτίμησης και εμπιστοσύνης του Τσάρου.

Στις 22 Φεβρουαρίου 1821, κάνει την πρώτη του πολεμική πράξη για την επανάσταση, διέρχεται τον ποταμό Προύθο και εισέρχεται στο Ιάσιο.

Στις 24 Φεβρουαρίου εξέδωσε προκήρυξη, το ιδεολογικό μανιφέστο της επανάστασης, που τελείωνε με τη φράση: «Εις τα όπλα λοιπόν φίλοι η Πατρίς Μάς Προσκαλεί!».

Με την προκήρυξη βεβαίωνε τους Έλληνες ότι «μια κραταιά δύναμις» ήταν έτοιμη να βοηθήσει τον αγώνα τους και τους καλούσε να πάρουν τα όπλα υπέρ των Δικαιωμάτων και της ελευθερίας τους, μιμούμενοι τους άλλους Ευρωπαϊκούς λαούς. Πίστευε ο Υψηλάντης ότι η «κραταιά δύναμις» – η Ρωσία – θα συνέδραμε στον αγώνα.

Δυστυχώς όμως ο Τσάρος Αλέξανδρος, ευρισκόμενος σε συνέδριο των ευρωπαϊκών δυνάμεων, υπό την πίεση του Αυστριακού καγκελαρίου Μέττερνιχ και της Ιεράς Συμμαχίας, αποκήρυξε την επανάσταση και απέλυσε τον Υψηλάντη.

Ισχυρό το πλήγμα για τον Φαναριώτη πρίγκιπα, ο οποίος συνέχισε ωστόσο τα σχέδιά του, τα οποία προέβλεπαν την κάθοδο με στρατό προς νότο, προς την Βλαχία, τη Βουλγαρία και κατόπιν στις ελληνικές περιοχές.

Οι οπλαρχηγοί που υποσχέθηκαν να τον ακολουθήσουν ήταν οι Ιωάννης Φαρμάκης, Γεωργάκης Ολύμπιος, Σάββας Καμινάρης ή Φωκιανός και ο Ρουμάνος Θεόδωρος Βλαδιμηρέσκου.

Οι δύο τελευταίοι έμελλε σύντομα να τον προδώσουν, ενώ οι δύο πρώτοι, ο Ι. Φαρμάκης από την Βλάστη Κοζάνης και ο Γ. Ολύμπιος από το Λιβάδι Ολύμπου, έμειναν μέχρι τέλους πιστοί, δίνοντας τη ζωή τους.

Μαζί και ο Γεώργιος Λασσάνης από την Κοζάνη, χιλίαρχος του Ιερού Λόχου, υπασπιστής του Αλέξανδρου Υψηλάντη και πιστός σύντροφός του στις μάχες, στη φυλακή και μέχρι την ημέρα του θανάτου του του 1828.

«Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης στρατολόγησεν εθελοντάς καί υπέρ τας δύο χιλιάδας ευρισκομένους εν Ιασίω Έλληνας, εκ τών οποίων εσημάτισεν εν μέρος, ονομάσαν αυτό Ιερόν Λόχον καί ενέδυσσε μέ στολήν μελανήν, θέσας καί εις τό άκρον τού επί τής κεφαλής καλύμματος, τρίχων σφαιροειδές σύμβολον ελευθερίας (κονκάρδαν) από χρώμα κόκκινον, κυανούν καί λευκόν, κατά δέ τό μέτωπον τού καλύμματος δύο οστά μέ κρανίον από άργυρον σημαίνοντα ελευθερίαν ή θάνατον...» (Ηλία Φωτεινού, Οι Άθλοι της εν Βλαχία Ελληνικής Επαναστάσεως, Λειψία 1846).

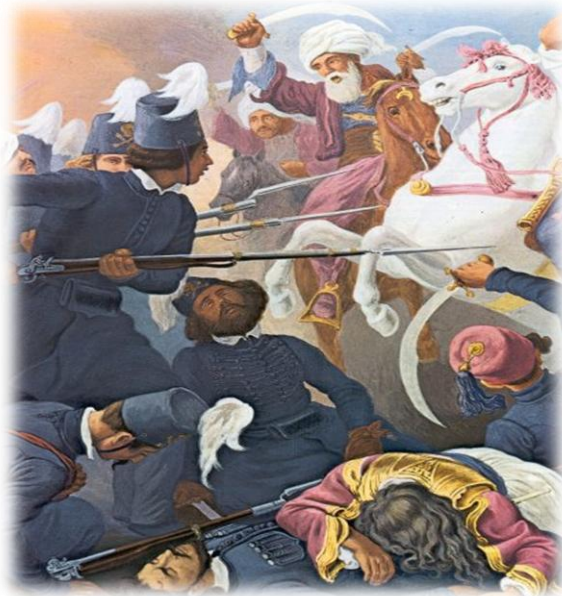
Η πρώτη μεγάλη μάχη που επέλεξε να δώσει ο Υψηλάντης, ήταν στην κωμόπολη του Δραγατσανίου, στις 7 Ιουνίου 1821, όπου ήταν εγκατεστημένη ισχυρή τουρκική φρουρά.

Μετά από μία τριήμερη δύσκολη πορεία κάτω από πολύ κακές καιρικές συνθήκες, ο Ιερός Λόχος φτάνει απέναντι από το Δραγατσάνι όπου στρατοπεδεύει.

Οι Ιερολοχίτες, με επικεφαλής τον αδελφό του Αλεξάνδρου, Νικόλαο Υψηλάντη, πολέμησαν ηρωικά και έγραψαν μια ένδοξη σελίδα στη νεοελληνική ιστορία.

Όμως μέσα από λάθη και ατυχίες, αλλά και κάποιες προδοτικές ενέργειες εκείνης της επιχειρήσεως, υπέστησαν σημαντικές απώλειες.

Είκοσι πέντε αξιωματικοί και 180 Ιερολοχίτες έπεσαν νεκροί, ενώ 37 αιχμαλωτίστηκαν και στάλθηκαν στο Βουκουρέστι κι από εκεί στην Κωνσταντινούπολη, όπου αποκεφαλίστηκαν.

Στη κρίσιμη στιγμή της μάχης έφτασε ο Γεωργάκης Ολύμπιος, ο σημαντικότερος στρατιωτικός ηγέτορας του στρατεύματος του Υψηλάντη, ο οποίος διέσωσε τους υπόλοιπους, 136 συνολικά, μεταξύ των οποίων και ο αρχηγός τους Νικόλαος Υψηλάντης και ο υπασπιστής του Ιερού Λόχου Αθανάσιος Τσακάλωφ.

Διέσωσε επίσης τη σημαία του Λόχου από το σημείο όπου είχε πέσει ο σημαιοφόρος.

Παλιός αρματολός στον Όλυμπο ο Γιωργάκης, είχε βοηθήσει τους Σέρβους στην επανάστασή τους του 1799, είχε πολεμήσει τους Τούρκους το 1805 στο πλευρό των Ρώσων – οι οποίοι του απένειμαν τον βαθμό του συνταγματάρχη – ήταν μέλος της Φιλικής Εταιρείας από τους πρώτους

και είχε χριστεί από τον Υψηλάντη αρχηγός του στρατού στη Βλαχία, πριν ακόμη ξεσπάσει η Επανάσταση.

Η Επανάσταση στην Μολδοβλαχία –εφόσον δεν είχε και την υποστήριξη του Τσάρου, στην οποία πίστευε και βασιζόταν ο Αλέξανδρος Υψηλάντης – δεν είχε προοπτικές επιτυχίας.

Η γεωγραφική θέση αποτελούσε στρατηγικό μειονέκτημα που δεν ευνοούσε τις προσπάθειές των επαναστατημένων.

Επιπλέον, δεν τις ευνοούσε η εγγύτητα σε μεγάλες τουρκικές δυνάμεις ενώ ήταν δυσχερής έως αδύνατη η υποστήριξη του αγώνα από άλλες περιοχές ή από θαλάσσης. Έτσι κατεπνίγη σύντομα.

Το ίδιο συνέβη λίγο αργότερα στην Μακεδονία, όπου μετά την αποτυχία της Επανάστασης εκεί, οι οπλαρχηγοί του Ολύμπου, του Βερμίου, της Χαλκιδικής και των άλλων περιοχών, αποφάσισαν τη συνέχιση του επαναστατικού αγώνα στη νοτίως του Ολύμπου Ελλάδα, στο πλευρό των αδελφών τους της Ηπείρου, της Ρούμελης, του Μωριά, και των νησιών.

Από Armyvoice News